

P. Maklári Éva

El nem küldött levelek

Mikor először buktál rám ott a parton,
remegett bennem a félelem.
Mikor mellem simogattad, már
lepkék táncoltak körülöttem.
A víz pedig csak fodrozódott,
szavakat dobáltak a habok,
és testem alatt fogócskázni kezdett
minden szem apró homok.
Nem léptél tovább. Ez így volt jó.
Időt adtál arra, hogy érezzelek,
hogy szeressem a vízmosta partot,
az elaggott, talpamba vágó köveket.
Most is olyan, mintha látnálak.
Valahol, két felhő résén át
felém nyúl kezed.
Pedig olyan régen volt, olyan régen,
mintha tegnap, mintha tegnapelőtt.

*

Akkor ott, a gödörnél állva
buktam volna rád zokogva,
villás-farkú fecske-suhanással
elrepült életem minden pokla,
csak a percek fénylő sugarai
tomboltak vad ritmussal bennem,
a megunhatatlan szeretkezések,
angyalszárnyként védő karod
akkor is, ha más irányba mentél,
vagy én égtem hazugságaimban.
A csönd lesz az összekötő fonál
a lent és a még fent között – tudtam
akkor ott, a gödörnél állva.

Tájkép augusztusban

(2022)

Bokrokat vesztett kopaszodó dombok,
tó helyén dőzsölő sűrű iszap,
izzadó járdák, fölforralt falak,

döglődő halak a nyüzsgő parton,
kapásról ábrándozó horgász-csalik,
kőkupac tetején egy üres ladik,

fűnek-fának haláltáncot zenélő szél,
könnytelen nádszálak talpad alatt.
Verjétek félre a harangokat!

